

אויצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

מה נשמע?

■ "און מאקע פארט האפ"

= "ואכן בכל זאת, הוי". במשפט נפלא זה, קורא מוהרנ"ת בכמה ממכתביו, לבני משפחתו ולתלמידיו, לשמוח בכל עוז לקראת ימי הפורים הקדושים.

"מי יאמין לשמועתנו" – הוא כותב באחד המכתבים – "שאנשים כמותכם בדור הזה יזכו לדבר כך ולהתנגעע כך לקדושת פורים!"

וכאז כן עתה, משתוקקים אנשי הצדיק בכל מקום אשר דבר מלכו של עולם ודתו מגיע, לזכות לקדושת הפורים ולקבל דין מן דין.

אך אם בימים עברו ניתן היה רק לאחר פורים להיוודע משמחת הפורים בריכוזי אנ"ש – "תכתוב לי איך עלה הפורים שלכם, אם הייתם ביחד שמחים, ומי מכם היה פורים בעצמו" – הרי שבדורנו ניתן אף בעיצומם של ימי הפורים הקדושים, להעביר את השמחה והקדושה, בשידורים חיים.

לשם כך נערכו במערכת השמע של 'אוצרות ברסלב', במיוחד לקראת פורים, כדי להביא את האור מכל ריכוזי חסידי ברסלב בעידן הדיגיטלי.

הצטרפו ליזמי הרבים, ותנו ידכם לשדר גם ממקומכם, מכל קהילה וקהילה לכל מדינה ומדינה, ע"י פניה ישירה לקבלת קוד שידור במשרדי 'אוצרות ברסלב' 02-9993338 או בטלפון: 052-7634458.

השתיה בדת – מנט מלמעלה

עם השם יתברך – מתגלה לנו שבעצם "ארור המן" הוא "ברוך מרדכי"! כלומר, שהחושך הוא אמצעי איך לגלות את האור, השקר בא להעמיק את הקשר, והנגע יכול להפוך לעונג.

ואז, גם אם אנו חוזרים אחרי שקיעת חמתה של פורים, לאותו מקום בו ה"ארור המן" חוגג כהרגלו – אנחנו כבר מסתכלים עליו בצורה הנכונה; הוא כבר לא יכול להרחיק אותנו מה', כי אנחנו יודעים כבר מה מסתתר מאחוריו.

גם אם ביום שלאחרי, אנו נפגשים שוב עם הקרירות העמלקית – הקרירות שמאפשרת לנו לישון גם אחרי זמן ק"ש הראשון, או לבלוע ברכה במהירות – זה לא גורם לנו לפרוש מהתכניות והרצונות להיות יראי שמים. כי אנחנו יודעים כבר שהכל הוא רק ציפוי דק שיעלם עם מעט התאמצות.

כבר לא יועיל כלום. לאורו ניסע ונלך. כי זוהי המציאות הפנימית.

מה שנראה מלמטה "רק רע כל היום" – סופי תיבות "עמלק" – נראה מלמעלה משהו שונה לגמרי: שבע יפול צדיק וקם! – סופי תיבות "עמלק"...

כבר לא יועיל כלום. לאורו ניסע ונלך. כי זוהי המציאות הפנימית.

כבר לא יועיל כלום. לאורו ניסע ונלך. כי זוהי המציאות הפנימית.

כבר לא יועיל כלום. לאורו ניסע ונלך. כי זוהי המציאות הפנימית.

שאלנו קודם, האם זו טיסה בשמי הארץ? התשובה היא: כן! משתה היין מרים אותנו לשמי הארץ, אך לא למטרת השתעשעות זמנית או לשם חוויה בלתי נשכחת, אלא כדי שנכיר את השטח, שנדע מה קורה. כי כשמסתכלים מלמעלה, העניינים מקבלים משמעות אחרת.

מה שנראה מלמטה רע גמור, נוכחים מלמעלה שהוא בעצם "מניעה להגביר את החשק". מה שנראה ביום חול רגיל כחלק ממצויאותנו, נוכחים לראות בפורים שהוא בעצם רק בוץ שמדביק עלינו היצר.

מה שנראה מלמטה "רק רע כל היום" – סופי תיבות "עמלק" – נראה מלמעלה משהו שונה לגמרי: שבע יפול צדיק וקם! – סופי תיבות "עמלק"... אותו "עמלק", אותם סופי תיבות, אבל של פסוקים שונים לגמרי. אותם מעברים, אותם קשיים, אבל עם פירוש אחר לגמרי.

לא נשאר לנו אלא לאחל לכם מעומק הלב: טיסה נעימה... טיסה שתעלה אתכם גבוה גבוה, עד למקום אשר ממנו תוכלו להשקיף מלמעלה על מבוכ החיים ולהיווכח שכל הדרכים והפתולים מובילים רק לטוב הנצחי. כך שלמחרת פורים תוכלו להתחדש, לטפל בכל שכבות הרע המסכות על נשמתנו, בלי שמץ של שנאה ורדיפה עצמית, רק בשמחה בנועם ובגעגועים.

בעוד ימים ספורים אנו עומדים להמריא... עד למקום גבוה שכזה ששם אין הבדל בין ארור המן לברוך מרדכי... השאלה היא רק, מהי מטרתה של ההמראה הנפלאה הזאת? או ליתר דיוק, היכן אנו אמורים לנחות? וכי אין אנו יודעים שבעוד ימים ספורים גם נתפכח מהיין והחיים יחזרו למסלולם השגרת?

במילים אחרות: האם ההמראה ביום הפורים 'עד דלא ידע', היא המראה ממקום זה ונחיתה במקום אחר, מקום טוב יותר, או שהיא סתם 'טיסה בשמי הארץ', שממריאים איתה אחרי שחרית של יום הפורים ונוחתים לעת שקיעת החמה לאותו מקום ממנו המראנו?

אולי ישנם מי שכלל לא מוטרדים מהשאלה; עבורם השכרות בפורים היא אחת החוויות הרוחניות השנתיות. שותים ושותים, מתעוררים ובוכים, רוקדים ושמים – וביום שלמחרת, השיכורים דאשתקד מחליפים חוויות ומזכירים נשכחות...

אך יש מי שכן מוטרדים מהשאלה; יש מי שהיו רוצים לדעת, מה המטרה בהמראה הגבוהה עד דלא ידע – אם ביום שלאחרי, הכל חוזר לקדמותו.

ובכן, דבר ראשון עלינו לדעת, שכשאנו שותים את היין בפורים ומגיעים למצב של "עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", זה לא אומר שפשוט השתבשה דעתנו עלינו עד שאין אנו יודעים להבחין בין ארור המן לברוך מרדכי, ותו לא.

לא ולא. היין, הריקודים והכרורים, הרימו אותנו למקום כזה גבוה ששם באמת אין חילוק בין ארור המן לברוך מרדכי. כן, ממש כך, יש מקום רוחני עליון ששם עדיין לא התפצלו שתי הדרכים אשר אחת מהן נקראת "ארור המן" והשניה "ברוך מרדכי" – ולשם אנו עולים בכח שמחת משתה היין של יום הפורים.

נשאלת אם כן שוב אותה השאלה, מה אנו אמורים להרוויח בזה? האם זוהי חוויה רוחנית חד-פעמית? האם זה אמור לתרום לנו גם לימים בהם "ארור המן" יהפוך להיות מציאותי ומוחשי עד לכדי אימה?

ובכן, שימו לב: כשאנו שותים 'עד דלא ידע', כשממריאים איתנו לאותו מקום גבוה, בו מתגלה הקשר הכי עמוק שלנו

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	א	א	א	א	שבת
א	ב	ב	ב	ב	קמג
ב	ג	ג	ג	ג	קמד
ג	ד	ד	ד	ד	קמה
ד	ה	ה	ה	ה	קמו
ה	ו	ו	ו	ו	קמז
ו	ז	ז	ז	ז	קמח
ז	ח	ח	ח	ח	קמט

י"ל ע"י "אוצרות ברסלב" ת.ד. 50617 בית שמש טל. במשרד: 02-9993338 02-9926066 :פקס



לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000 בארה"ב 8552121-718 (1) מוקד הישועות 81-81-81-1800

הנצחה למנויים ובתי כנסת: 052-7649775 הנצחה, תרומות ופרסום: 02-9993338

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל braslav@actcom.net.il

י"ר הוועדה הרוחנית: הרב שמעון טייכנר natananshin@gmail.com עורך: נתן אנשין ברזעק. נוחעם א. ברזעק

פירוני העלון: הר"ר נחמן בנשעיה הי"ו, הר"ר נפתלי ברגר הי"ו, הר"ר מרדכי גוטליב הי"ו, הר"ר יצחק גרינולד הי"ו, הר"ר אוריאל זכריה הי"ו, הר"ר שלמה מרדכי הלוי כנס הי"ו, הר"ר משה ליכטער הי"ו, הר"ר נפתלי שטיצער הי"ו, בחסות "עילית דפוס" והברת "נקודות"

כש'חדר הבקרה' (המוח) פגום...

שעוסקין כל מיהם לתקן נפשות ישראל על ידי התגלות תורתם הקדושה? והרי עיקר תיקון נפשות ישראל הוא להוציאם מפגם הברית, שזו יסוד כל התורה כולה כידוע, ואיך אפשר לתקן על ידי התורה את אותן שפגמו בברית קודש, מאחר שאין להם יכולת לתפוס דיבורו של הצדיק? (ליקוטי הלכות, קריאת שמע ד, ב.)

התשובה היא: "אמונה!" לא לתת למידע המגיע לאוזניים לעבור דרך "חדר הבקרה" הפגום, אלא לאחסן אותו ישירות במאגר התמימות...

"כי עיקר הוא האמונה... שצריך לבטל דעתו לגמרי, כאילו אין לו שום דעת עצמו כלל, ויסתכל רק על האמת לאמיתו, וימשוך עצמו רק אל האמת, שהוא בחינת אמונה, ולא יטעה את עצמו. ואז בוודאי יזכה לקבל עצות קדושות ותיקון גדול מהצדיק ותורתו – אף על פי שלא תיקן בריתו עדיין, ואין המוח שלו בשלימות. והעיקר שיכיר את מקומו, וידע זאת בעצמו, איך המוח שלו אינו מתוקן כראוי מחמת פגם הברית שלו, כפי מה שידוע בנפשו, ועל כן הוא צריך לבטל דעת עצמו לגמרי" (שם, ה.)

אל תתן ל"ציירים" לצייר את המידע שאתה לומד ב"משיבת נפש" או "בליקוטי עצות", השאר את הדברים איך שהם מצויירים במחולו של הצדיק האמת, ואז לא רק שתרגיש את האור שבהם, אלא ידעו את עצמם יתקנו וישרו את חכמתך ובינתך, שיתחילו לצייר ציורים נכונים ומלאי חיות.

ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם'. כך התורה של הצדיק – לכל אחד כפי... תפיסת המוחין שלו".

לא תלוי רק 'מוח' לומדים – תלוי גם 'מיו' הלומד ומה מצב שכלו; האם הוא מתוקן ומצוייר ציורים מלאי חיות, או האם הוא מעוות ומנפיק ציורים נעדר-חיות.

ומצבו של השכל במה הוא תלוי? הוזהר מלמד: "סילוקא דיסודא עד אבא ואמא", כלומר: מידת היסוד, קדושתו של אדם, היא המשפיעה על מצבם של החכמה והבינה – השכל.

אמור מעתה: כשהעניינים והמחשבה שמורות, כי אז החכמה והבינה מתוקנים ומצויירים את דברי התורה והצדיקים בציוורם הנכון. מאידך, כשהעניינים והמחשבה מופקרות, ה"ציירים" מוויפים, ואין סכיו לראות את האור ולהרגיש את החיות שבדברים הקדושים.



נשאלת אם כן השאלה הנוקבת:

מה יעשה זה שעדיין לא זכה לתיקון הברית, איך יגיע הוא לשכל נכון? הרי "אפילו כשיבואו להצדיק, והצדיק יגלה לו תורה ומוסר, מה יועיל לו? אדרבא, יוכל לקלקל לו יותר חס ושלום, מחמת שתפיסת המוחין שלו הם פגומים על ידי פגם הברית, ואזי אינו יכול לתפוס דיבורו של הצדיק... ואם כן 'פול פיתא בבירא' ומה הועילו חכמים בתקנתן

"כלל גדול, שאי אפשר לשום אדם להשיג ולתפוס בדיבורו של הצדיק, אם לא שתקן תחילה את ברית קודש כראוי, ואזי יכול להבין ולתפוס דיבורו של הצדיק.

"דיאתא מוזהר: 'סילוקא דיסודא עד אבא ואמא', שהם בחינת חכמה ובינה... שהם מוחין. נמצא, כשתקן את ברית קודש כראוי, אזי המוחין שלו בשלמות, ויכול להבין דיבורו של הצדיק; כפי התיקון של כל אחד, כך הוא השגתו". (ליקוטי מוה"ר ח"א, לו)

כל ידיעה חדשה המגיעה אלינו, עוברת דרך 'חדר הבקרה' – המוח. שם היא נבחנת, נלמדת, מקבלת את צורתה ועוברת לאחסן.

גם כל דיבוריו ותורתיו של רבינו הקדוש – כולל אלו המצוטטים בעלון זה – עוברים דרך שכלנו, ושם הם מקבלים את צורתם ומשמעותם לגבינו.

באותו 'ציור' שמצייר כל אחד לעצמו תלוי הכל, לחיים או למוות. אנו יכולים ללמוד ולקרוא דברים נפלאים, שמצד עצמם יש בהם כח להחיות מתים, לחזק ולעודד, לחדש ולרוכסם, אך ברגע שהציור שלנו מעוות ולא נכון, אין אנו מרגישים בהם חיות ונועם, ולפעמים אף גורמים לנו מוות רוחני, חס ושלום.

"כי התורה יש לה שני כוחות, המיית ולהחיות, כמו שאמרו חכמינו על התורה הקדושה: ושמתם – זכה נעשית לו סם חיים; לא זכה נעשית לו סם מוות, וכתוב

ר' ישראל קורוסנסקי

בעודו עומד ומהרהר, ניגש אליו אחד היהודים המקומיים, ושאל אותו ברמזיה: "איר זענט פון נהל נובע?" (האם אתם משתייכים לנהל נובע?) רבי אברהם יעקב הוכה תדרמה והשיב בחיוב. ואותו יהודי שח לו: "אף אני חסיד ברסלב, שמי ישראל קורוסנסקי". עד מהרה הבין רבי אברהם יעקב כי ר' ישראל נשלח עבורו כמלאך משמיים, ואמנם, הוא דאג לעמיד לרשותו יהודי אחר שייקח אותו עד לאומן, בהפטירו: "יותר אל תחליף איתי אפילו מילה אחת, הדבר גובל בסכנת-נפשות עבורי".

שנתיים לאחר מכן, בתשל"ג, זכה ר' ישראל קורוסנסקי לעלות לארץ ישראל, הוא חי בירושלים בשיבה טובה, עד לפטירתו ב"א אדר א' תשמ"ו. ת.נ.צ.ב.ה.



גודלו של נס פורים, שנראתה יד ההשגחה מתוך דרך הטבע.

(עפ"י ליקוטי הלכות, תענית ד, כ)

והצליחו להבקיע את הדרך לאומן, פגשו בר' ישראל והתפעלו ממסירות נפשו ליהדות בכלל, ולעניין רבינו בפרט. בשנת תשכ"ו, הגיע ר' גדליה פליער שיחי מאמריקה לרוסיה, כדי לפקוד את ציון רבינו. החסיד רבי מיכל דורפמן קישר אותו עם ר' ישראל קורוסנסקי, שהצטיין במצוות הכנסת אורחים מופלאה, אפילו תחת צילו המאיים של השלטון הבולשביקי. בביתו של ר' ישראל התקיימה אסיפה חשאית בעניין הקיבוץ הקדוש באומן, השתתפו בה גם ר' נתן קנלסקי (בנו של ר' נחמן וסיישע) ור' שייקע רזנוואלד, חתן רבי שמשון ברסקי. וכך התקיים בראש השנה מניין באומן, כשר' ישראל משמש כשליח ציבור בתפילת שחרית. את תיאור הקיבוץ החשאי הזה, מעלה ר' גדליה פליער שהיה נוכח בו, בספרו 'אומן – כך נפרצה הדרך'.

כמה שנים לאחר מכן, הצליח החסיד רבי אברהם יעקב גולדרייך מירושלים, להגיע למוסקבה, כשעניו נשואות בכיסופים לאומן. אלא שבהגיעו אל מדינת ענק זו, שחרתה על דגלה מלחמה ביהדות, הבין שהוא זקוק לרחמי שמיים מרובים כדי להגיע אל מחוז חפצו ומקום תקוות נפשו. בלב הומה מדאגה, היזכה להגיע לאומן אם לאו, שם פעמיים אל בית הכנסת הגדול במוסקבה, שם מצא כמה יהודים מקומיים הנאנקים תחת המגף הסובייטי והצטער למראה השבר אשר פקד את יהדות רוסיה.

ר' ישראל נולד לאביו רבי יצחק, בנו של רבי משה לייב קאסינסקי, עובר ה' מופלג שחי עוד בזמן מוהרנ"ת. רבי משה לייב זכה לחמשה בנים תלמידי חכמים ועובדי ה' גדולים, ביניהם רבי יצחק, אבי ר' ישראל דנן.

כשהגיעו גייסות הגרמנים ימ"ש לאוקראינה בשנת תש"א, הם טבחו במאות אלפי יהודים, ובתוכם רבי יצחק קורוסנסקי, ה' יקום דמו, שנתלה על ידם. גם באומן זרעו הצוררים הרג ואבדן, והרגו 25,000 יהודים. האוהל שעל ציון רבינו הקדוש, נחרב על ידי פגז גרמני, "וגדמה להסטרא אחרא שהיא בולעת את הגוף הקדוש הזה" (ליקוטי הלכות, הוה"מ, ד).

אך כבר הבטיח הרבי הקדוש שאשו הקדושה תוקד עד ביאת הגואל. בעיר לבוב שרד החסיד רבי זאנוול ליובארסקי, נכד רבי זאנוול תלמיד מוהרנ"ת ואחיו של רבי משה ברסלב. כשגרמניה הובסה, התעורר רבי זאנוול ושם לנגד עיניו את המטרה: לדאוג לשימור ציון רבינו הקדוש ושיקום הקיבוץ באומן בראש השנה. הוא אסף את שרידי החרב, שלא נותרו אפילו אחד מעיר ושניים ממשפחה, וקרא להם להתקבץ באומן בראש השנה. בין אותם שרידים, היה ר' ישראל קורוסנסקי שהתגורר במוסקבה. שניהם, יחד עם עוד תשעה חסידים שנתרו לפליטה, היו למניין שקם על חורבות אומן של מעלה.

כמה מחסידי ברסלב שהתגוררו מחוץ לברית המועצות

ריקוד פורימי בטפליק

עד שניחר גרונו וקולו בגד בו.



עברו ימים ספורים בלבד מאותו ריקוד מטלטל, ואחד מחסידי ברסלב הזדמן לרגל עסקיו באזור הכפר ההוא. סיבב מסבב כל הסיבות, והחסיד הוכרח להשאר שם למשך יום השבת. הוא לא הכיר את הכפרי אך שמח למצוא בית יהודי בכפר נידח ומרוחק כל כך. הכפרי שמח גם הוא לקראתו והזמינו בשמחה לשבות אצלו.

השבת עברה עליהם בחדווה, הבת הבכורה ניהלה מתוך צניעות וענוה את סדר הבית וקיימה בהידור את מצוות הכנסת אורחים שהזדמנה לידה. האורח נוכח לראות כי מדובר בבת מוצלחת ויראת שמים, והדבר הזכיר לו את בנו היקר והמתמיד, אשר הגיע לפרקו - - -

במוצאי שבת ניגש האורח לכפרי ודיבר איתו לענין: "זכיתי ברוך ה' בבן מוצלח, וכפי שנוכחתי התברכת בבת מוצלחת מאין כמוה, אולי אתה מסכים להשתדך, הרי זה ממש ענבי הגפן בענבי הגפן..."

הכפרי שמח על ההצעה, אולם הוא לא היה לעשות דבר וחצי דבר בלא להתיעץ עם מורו ורבו רבי מאיר מטפליק. "קודם כל מוכרח אני לקבל את אישורו של רבי" - היתה תשובתו.

"מי הוא רבך?" - שאל האורח.

"רבי מאיר מטפליק, תלמיד רבי נתן מברסלב".

האורח כמעט ויצא במחול, "רבי מאיר הלא הוא ידידי הקרוב, הרי גם אני חסיד ברסלב ברוך ה', אין לי ספק שרבי מאיר יסכים לשידוך זה".

למחרת עשו השניים את דרכם לטפליק, רבי מאיר שמח לשמוע על השידוך המוצע, ההסכמה ניתנה בחפץ לב, והשניים השתדכו למזל טוב.

אכן, הריקוד הפורימי הוריד את 'צביה' מעל הראש...

והוא יושב כאבל בין החתנים.

נזעק רבי מאיר לעברו, ומתוך יינו החל להוכיחו על פניו: "הרי פורים היום! למה אינך שמח כמו כולם?"

הכפרי הוריד את ראשו בצער, דמעות נקו בוויית עיניו: "לכם ברוך ה' טוב. אתם יודעים מדוע? כי אין לכם 'צביה' על הראש"...

בבת אחת התבהרה התמונה כולה, צביה זו, הלא היא בתו הבכורה של הכפרי, שורה של בנות ממתנות לו בביתו וידו אינה משגת להשיאן; וכי כיצד יכול היהודי המסכן לשמוח ולעלוץ כאשר בביתו שוררת כל הזמן תוגה של תשעה באב!?

אבל רבי מאיר לא השאירו ללא מענה, הוא הרים את קולו תוך כדי ריקוד: "אם רע לך כל כך, לא מצאת עצה מובחרת יותר אלא לשקוע במרה שחורה?! וכי זהו הפתרון למצבך?! אם כבר רע וזר כל כך, צועקים 'צרות לבבי הרחיבו ממצוקתי הוציאני!'"

לא הסתפק רבי מאיר כדיבורים בעלמא, אחז בידו של הכפרי וגרר אותו אל תוך הריקוד, תוך שהוא משקהו ומבסס אותו כדת היום.

כך סובבו השניים ביחד במשך שעה ארוכה, כשהכפרי החל גם הוא לצעוק את הצעקה הגואלת: "צרות לבבי הרחיבו - ממצוקותי הוציאני" ורבי מאיר עונה לעומתו: "כשכל כך רע - צועקים בדיוק ככה!" צעק הכפרי וצעק

צהרי יום הפורים בעיירה טפליק, תנועה ערה ניכרת סביב בית מסויים הנראה בחיצוניותו ככל שאר בתי העיירה, מדי כמה דקות מגיע חסיד ובידו משלוח מנות מהודר ונכנס הביתה בתרועת שמחה, כך מתאספים להם עוד ועוד חסידים, והשמחה בבית פנימה מתעצמת יותר ויותר.

זהו ביתו של החסיד הגדול רבי מאיר מטפליק, תלמידו המובהק של מוהרנ"ת, שבמשך השנים קבע עם המקורבים אליו שכולם מתאספים אצלו בצהרי יום הפורים כדי לשמוח בצוותא ולקיים את מצוות היום מתוך אחדות והתקשרות לצדיק האמת ההולך לפניהם.

השעה 2 בדיוק, בכדי שהשמחה בפנים תתגבר יותר, ויותר, החלונות הפונים לרחוב נסגרים בוויולנות עבים, נרות רבים מודלקים בכל רחבי הבית, והקהל הקדוש מתחיל ליטול ידים לסעודת פורים. הזמן והמקום עושים את שלהם, דיבורו הנוקב של רבינו הקדוש כי כל לגימת משקה ביום הפורים היא תיקון בפני עצמו, ונתן את אותותיו בפני המסובים, אט אט התחילו החסידים להתבסס, ההכרה מתערפלת, כמעט שאין הם מסוגלים כבר להבחין בין 'אור המן' ל'ברוך מרדכי', והשמחה גואה עד לרקיע.

והנה מבחין רבי מאיר באחד המסובים, תלמיד חביב המתגורר בכפר נידח הרחק מטפליק, אשר למרבה ההפתעה פניו נותרות חתומות, השמחה ממנו והלאה,

גניזות

מחקרים היסטוריים בחסידות

שאלה:

מי היחסים הגדולים ביותר מקרב צאצאי מוהרנ"ת?

תשובת הר"ר יהושע דרוק:

צאצאי רבי נתן ב"ר אברהם שטרנהרץ, שהיה חמוי של רבי יחיאל מיכל דורפמן, הינם נכדים של מוהרנ"ת מארבעה צדדים, כדלהלן:

א. רבי אברהם שטרנהרץ היה בנו של רבי נפתלי הירץ בנו של בכורו של מוהרנ"ת רבי שכנא, שהיה חתנו בזיווג ראשון של הרב מטשערין, ובזיווג שני - חתנו של רבי שמשון מהיער (סב רבי שמשון ברסקי) תלמיד מוהרנ"ת.

ב. רבי אברהם שטרנהרץ היה חתנו של צעיר בני מוהרנ"ת רבי יוסף יונה, שנודע בתמימותו הנפלאה ובעבודתו את בוראו בדביקות עצומה. כל לילה היה עורך חשבון הנפש מכל אשר עבר עליו במשך היום. רבי יוסף יונה נפטר בשנת תרמ"ט ונטמן באומן.

ג. רבי יוסף יונה היה חתן אחותו, בתו היחידה של מוהרנ"ת מרת חנה צירל.

ד. רבי נתן ב"ר א שטרנהרץ היה חתנו של רבי מרדכי שוחט מברסלב, שהיה חתנו של רבי נחמן שטרנהרץ בן מוהרנ"ת. רבי מרדכי היה מחשובי אנ"ש בברסלב וידיד נפשו של ר"א שטרנהרץ. כנודע, היתה להם שעה קבועה לשיחת חברים, אף ביום כיפור. רבי מרדכי נרצה ע"י הכנופיות המתנגדות של הקומוניסטים, בחורף תרע"ט. היה משפיע בברסלב והשמיע דבריו בסעודה שלישית וכדומה. אביו רבי משה שוחט היה מחשובי אנ"ש בדורו של רבי נחמן מטולטשין תלמידו המובהק של מוהרנ"ת.

רבי נתן ב"ר אברהם עוד זכה בצעירותו להכיר את אבי-סבו הרב מטשערין וסיפר הרבה מגדולתו. אביו רבי אברהם גדל אצל סבו הרב מטשערין וצ"ל, אבי אמו דבורה, שנפטרה ג' חדשים אחר לידתו.

רבי אברהם זכה אף להכיר ולשמש את רוב תלמידי מוהרנ"ת ולקבל מהם, ובפרט תלמידי מוהרנ"ת שדרו בעירו טשערין. כגון רבי אברהם בערניו נכד רבינו, רבי משה ברסלבר, רבי פינחס יהושע ורבי אבא'לה מטשערין.

נפטר ביום כ' באלול שנת תשט"ו. מנו"כ בהר המנוחות. כשנפטר בנו רבי נתן, טמנוהו לצדו.

לחידודא

חידה מס' 138

באיזו תורה בליקוטי מוהר"ן מוזכרת שיכרות פורים?

הפתרון לחידה מספר 137

איזה דבר הוא הגימטריה של משה רבינו?
- תר"ג (מצוות)
(ליקו"מ ח"א לו)

זכה בהגרלה לחידה מס' 136
ירון אולגן, גבעת אולגה

בסך 50 ש"ח זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב'
רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אצרות ברסלב' 0950000-02.
לאחר בחינת תשובה, תקשונו 1-9-2-1 והשאירו הודעה.
בין הפותרים נמנה עדי יום שני בשעה 12 בלילה. תערוך תגולה על זכות קניה בסך 50 ש"ח

